

Είκοσι χρόνια τώ ρα ο τόπος δεν έχει εθνικό νόμισμα. Συναλλάσσεται και ζει με το ευρώ . Σε αυτό το χρονικό διάστημα η Ελλάδα γνώ ρισε την μεγαλύτερη μετεμφυλιακή ταλάντευσή της.

Διότι, από την βεβαιότητα του πλήρους εξευρωπαϊσμού της και την λαμπρότητα της ανάθεσης και διοργάνωσης των Ολυμπιακών αγώνων, την τοποθέτησή της, δηλαδή, μέσα στους εκλεκτούς του πλανήτη, διότι αυτή ήταν η κεντρική ιδέα με την οποία διαποτίστηκε ο συνήθως ημιπληροφορημένος πληθυσμός, έκανε πολύ σύντομα το βήμα στο χάος των μνημονίων.

Είκοσι χρόνια δέκα πρωθυπουργοί, οκτώ αν εξαιρέσουμε τους υπηρεσιακούς Πικραμένο και Θάνου, επτά αιρετοί καθότι ο Παπαδήμος διορίστηκε. Ως τεχνοκράτης.

Η σύγκριση με τα πρώτα 28 χρόνια της μεταπολίτευσης, όπου κυβέρνησαν συνολικά οκτώ πρωθυπουργοί, εκ των οποίων ένας μη αιρετός (Ράλλης), ένας υπηρεσιακός (Γρίβας), ένας ηγούμενος κυβέρνησης συνεργασίας (Τζανετάκης) και ένας οικουμενικός (Ζολώτας), αποδεικνύει ότι τα τελευταία 20 χρόνια ήταν σαφώς πιο ταραχώδη από τα προηγούμενα, τα οποία ούτως ή άλλως δεν ήταν ειρηνικά σε πολιτικό και κοινοβουλευτικό επίπεδο.

Το ευρωπαϊκό όνειρο, η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση φάνταζε στην αντίληψη του μέσου πολίτη στο ίδιο, περίπου, επίπεδο με την ξαναζωντάνεμα του μαρμαρωμένου βασιλιά. Ήταν μια αναθεωρημένη, σύγχρονη αντίληψη της επαναγιγάντωσης της αιωνίας Ελλάδος. Ήταν ο τρόπος για να αποκτήσουμε τμήμα αξιοπρέπειας μετά τις περιπέτειες του 20ου αιώνα.

Είκοσι χρόνια λοιπόν και είναι δύσκολο να πεις, αν ήταν «καλά» τα όσα έγιναν, δυσκολότερο να αποφασίσεις τι θα μπορούσε να λείπει ή τι θα χρειαζόταν να προστεθεί και αδύνατον να φανταστείς ένα άλλο σενάριο με ολότελα διαφορετικά δεδομένα.

Στην επέτειο της εικοσαετίας, αρκετοί πρωταγωνιστές εκείνης της εποχής τοποθετήθηκαν. Όπως η Christine Lagarde που άρθρο της δημοσιεύτηκε σε δεκάδες ευρωπαϊκές εφημερίδες. Μας υπενθύμισε ότι η πρώτη του έτους θα είναι πάντοτε μια ξεχωριστή μέρα για εκείνη, καθότι 1η του Ιανουαρίου του ’56 γεννήθηκε. Ακολούθως περιέγραψε εκείνη την πρώτη μέρα του 2002, που βρισκόταν στην Νορμανδία, όπου πήγε σε ΑΤΜ και για πρώτη φορά έκανε ανάληψη σε ευρώ, ταυτόχρονα με μια πρόποση για το νέο νόμισμα.

Στη συνέχεια με την γλαφυρότητα μίας οικονομολόγου που σπούδασε νομικά και μοίρασε την επαγγελματική της ζωή ανάμεσα στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, υμνεί το ευρώ, δηλώνοντας τη δέσμευσή της να το φροντίσει *«ως ένα από τα πολυτιμότερα σύμβολα της ευρωπαϊκής ενότητας»* .

Την ενότητα, πάντως, την οποία ευαγγελίζεται η πρόεδρος της Ε.Κ.Τ. και πρώην γενική διευθύντρια του Δ.Ν.Τ., οι Έλληνες πολίτες δυσκολεύτηκαν να εντοπίσουν από τον Απρίλιο του 2010 και εντεύθεν.

Έκαμε δήλωση ο και εκσυγχρονιστής αποκαλούμενος. Πιθανόν ο πιο άχρωμος Έλλην pm της Μεταπολίτευσης. Η αναφορά δεν γίνεται για όσα του ξέφυγαν, βλέπε Χ.Α.Α., Άκης, Τσουκάτος, ή για όσα δεν τόλμησε όρα Γιαννίτσης, Ίμια, που και αυτά έχουν δυο αναγνώσεις ικανές τόσο να τον αποκαθηλώσουν όσο και να τον δικαιώσουν.

Αλλά για το ό,τι δεν συγκίνησε, ποτέ κανέναν. Η Γερμανική του παιδεία και η επιστημονική του κατάρτιση ήταν κάτι σαν άνοστη σούπα ύστερα από τη δωρικότητα Του Καραμανλή και μετά τον δήθεν, λαϊκό τυφώνα που κόμισε ο χαρισματικός Ανδρέας. Δεν ενέπνεε ο δεύτερος πρόεδρος του Πα.Σο.Κ. Δεν είχε ούτε την σκηνική παρουσία, ούτε το ύφος του ηγέτη. Για το «μπαλκόνι» ούτε συζήτηση.

Μολοντούτο μπορεί να ισχυριστεί ότι επί των ημερών του ολοκληρώθηκε η νομισματική ένωση. Θυμόμαστε άλλωστε τα πλατιά χαμόγελα με τον διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας και μέλλοντα πρωθυπουργό καθώς επιδείκνυαν τα ευρωπαϊκά τραπεζογραμμάτια.

Δύσκολο να πεις δυσκολότερο να αποφασίσεις, αν το ευρώ ήλθε για το καλό μας στο

διηνεκές. Κυρίως αν αποτελεί «*ένα από τα πολυτιμότερα σύμβολα της ευρωπαϊκής ενότητας* », όπως το έθεσε η C. Lagarde, την υπογραφή της οποίας αντικρίζουμε στην κορυφή του χαρτονομίσματος των 20 ευρώ.

Οι φορολογούμενοι Έλληνες, που καλούνται πέραν τόσων άλλων να χρηματοδοτήσουν και τα αμυντικά κονδύλια της πατρίδας τους, δεν πρέπει να αισθάνονται ιδιαιτέρως αυτό το «*πολυτιμότερο σύμβολο ευρωπαϊκής ενότητας* », όταν η Ε.Ε. αδιαφορεί επί μακρόν για τα νοτιοανατολικά σύνορα της πολιτείας της, που καλούνται να διαφυλάξουν απέναντι στις παράλογες εξ ανατολών επιθετικές διαθέσεις μόνοι τους οι Έλληνες.

Οι οποίοι Έλληνες, πρέπει επιπροσθέτως να καταβάλλουν το βαρύ κόστος αγοράς αμυντικού εξοπλισμού, ενώ οι ομότιμοι εταίροι προστατεύουν τα οικονομικά και πολιτικά τους συμφέροντα, θωπεύοντας την Τουρκία, αδιαφορώντας για την όποια ενότητα της Ενωμένης Ευρώπης.

Θα είχε πολύ ενδιαφέρον η άποψη σήμερα, του πιο ένθερμου Έλληνα υποστηριχτή, από τη δεκαετία του ’60, της ευρωπαϊκής ιδέας, εκείνου που ως πολιτικός εργάστηκε και πίεσε όσο κανείς για την ένταξη μας στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Προφανώς όταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής κυνηγούσε τόσο επίμονα την είσοδό μας, δεν φανταζόταν τα όσα θα συνέβαιναν 27 χρόνια μετά την αποχώρησή του από την πολιτική και 24 από τον μάταιο κόσμο μας.

Γιατί πως άλλωστε, θα μπορούσε να φανταστεί τους διαδόχους του de Gaulle, του Schmidt; Αλλά και τους διαδόχους του στο κόμμα που δημιούργησε το ’74 και καθοδήγησε μέχρι τα βαθιά του γεράματα.

Κι αν αυτά τα λίγα που εγείρονται σε αυτό το σημείωμα είναι ακριβή, το βραβείο Καρλομάγνου με το οποίο τιμήθηκε χάνει τον προσανατολισμό του, όπως και η Ε.Ε.